

L'artista presenta escultures i dibuixos a Santa Mònica i a la nova sala Trama

Vaquero, l'alquimista

Montse Frisach

BARCELONA

El pintor Julio Vaquero (Barcelona, 1958) es va passar sis mesos tancat en un taller per aconseguir trobar un material especial. Volia aconseguir una pintura que fos modelable per realitzar escultures i que li permetés que els objectes s'aguantessin drets. Volia construir escultures de pintura, que semblasen modelades en or. No va ser fàcil: "Vaig entrar en un estat febril i obsessiu. Me n'anava a dormir cada nit esgotat, després de treure bosses i bosses d'escombraries, amb totes les deixalles resultat dels meus experiments".

Finalment (eureka!), l'alquimia es va produir. L'artista va trobar una combinació de pintura amb resines i fibra de vidre que aconseguia l'efecte desitjat. I va posar mà a l'obra, de nou, per realitzar les escultures. Dos anys més en una nau, cedida per la Fundació Sorigué, de la qual és director artístic, va necessitar Vaquero per construir un conjunt de mobiliari delirant i postapocalíptic, que, efectivament, sembla d'or. Entremig, la insuficient protecció contra les

Julio Vaquero en una de les instal·lacions amb escultures fetes amb pintura a l'Arts Santa Mònica ■ ROBERT RAMOS

resines li va provocar una intoxicació, que el va fer emmalaltir durant un any. Vaja, entrega total en cos i ànima.

Feliçament aquestes es-

cultures, un xic diabòliques, es presenten per primer cop al públic en una de les millors exposicions de l'actual etapa de l'Arts Santa Mònica. Els mobles

daurats (armaris, taules, cadires, escriptoris, llits i fins i tot una rentadora...) "sagnen quitrà" i es presenten destrossats. En canvi, el seu acabat daurat els dona una aparença il·lustrosa. A primera vista semblen mobles de debò pintats de pa d'or, però res més lluny de la realitat: són pures escultures buides per dins. D'aquí ve el títol de l'exposició, *La fi de les aparences*.

Vaquero parla d'una "falta de concessió a la bellesa" que al·ludeix, "a l'horror del temps que vivim, a aquest nou barroc arxidramàtic". Acompanyen a aquests mobles una sèrie de dibuixos de gran format, en blanc i negre, que representen aquestes escenografies.

L'obra de Vaquero obre el nou espai de la sala Trama, situat al primer pis de la Parés

Els dibuixos s'han repartit entre Santa Mònica i la galeria Trama, des d'ahir traslladada des del mateix carrer Petritxol al primer pis de la sala Parés. Si fins ara aquest espai es dedicava als artistes més joves de la Parés, ara seran els artistes de la Trama els que l'ocuparan, segons ha explicat el propietari de totes dues sales, Joan Anton Maragall. ■

*
Julio Vaquero. La fi de les aparences. ARTS SANTA MÒNICA/TRAMA. RAMBLA SANTA MÒNICA/PETRITXOL, 5. BARCELONA. FINS AL 25/9

Julio Vaquero llena Barcelona con su pintura en tres dimensiones

El artista expone en el Arts Santa Mònica y en el nuevo espacio de la galería Trama

El trabajo presentado responde a cinco años de creación y supone un giro en su obra

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

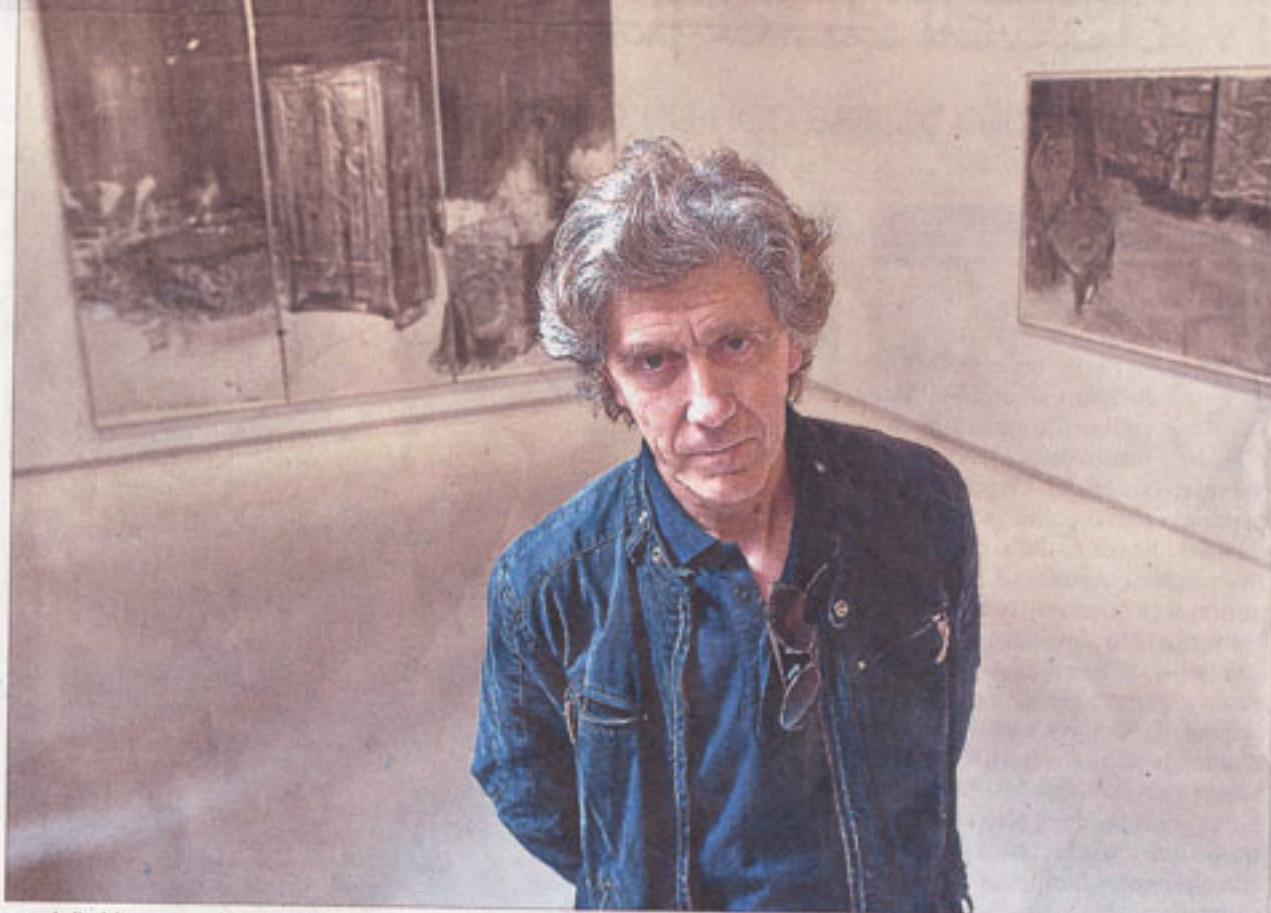
Tener una exposición de Julio Vaquero (Barcelona, 1958) es insólito. El artista produce muy lentamente. De hecho, su trabajo más reciente ha tardado cinco años en ejecutarlo. Pero tener dos es algo excepcional. Y a esta excepción remite el actual panorama artístico de la ciudad con dos muestras sobre el creador catalán. O mejor, una muestra, *El final de las apariencias* repartida en dos espacios: uno público, el centro Arts Santa Mònica (hasta el 25 de septiembre), y otro privado, la galería Trama (hasta el 31 de mayo).

Exhibir la obra entera -instalación escultórica y dibujos, todo en gran formato y todo producto de un único ciclo creativo- en un solo espacio resultaba casi imposible. De ahí la colaboración entre las dos salas, que además es, según Vicenç Altaíó, director de Arts Santa

Mònica, «una manera de potenciar las relaciones entre el sector público y privado del arte» y «algo encomiable», a juicio de Joan Anton Maragall, director de Trama.

Aunque los dos espacios se pueden ver sin seguir un orden, lo suyo es empezar el recorrido por el centro de la Rambla donde está la génesis del actual ciclo creativo de Vaquero y la instalación con nueve esculturas de muebles que lleva a Maragall a hablar de «salto hacia delante» en la trayectoria del artista ya que ahora «el modelo se ha convertido en obra».

Para entender la afirmación de Maragall es imprescindible saber que Vaquero es un pintor realista que reproduce lo que ve -objetos e interiores, nunca figuras- de modelos del natural. «Todo lo plasmado ha existido», afirma el artista. Y que para ello, hasta ahora, organizaba escenarios a partir de objetos encontrados -sillas, mesas, ar-

► Julio Vaquero, delante de dos de sus dibujos, ayer en la galería Trama.

marios, teléfonos... - que nunca manipulaba. Elementos, que una vez traspasados al lienzo, desechaba. Esto fue así hasta que en el 2006 creó el escenario para pintar *La noche de los animales muertos*, también presente en la muestra, y modificó algunos de los objetos de la escena. A partir de aquí surgió una necesidad: «Que los objetos que mostraba, los hubiera creado también yo», apunta Vaquero. Y es entonces cuando los modelos utilizados para los dibujos se convierten en instalación y en parte de la obra.

BÚSQUEDA «FEBRIL Y OBSESIÓN» / La autoexigencia de crear los elementos de los escenarios llevó al artista a una búsqueda «febril y obsesiva» de un material pictórico con suficiente consistencia para que lo manejara

tiera construir objetos que se mantuvieran en pie. El proceso duró seis meses. Una vez conseguido el material, se encerró, durante dos años y medio, en el estudio para fabricar los muebles -silla, mesa, cama y ar-

tanto en su versión instalación, en el Arts Santa Mònica, como en su versión dibujos de gran formato, en la galería Trama. Unas y otras remiten al «horror del tiempo» y «a la ficción de la representación y de las apariencias». Y las primeras, además, descansan sobre un polvo negro que parece engullirlas y que es alquitrán triturado metáfora de «la sangre del siglo XX». En total, cinco años de trabajo y dos exposiciones que son «la materialización de una paranoia: crear cosas a partir de pintura moldeada».

Aunque el cambio en el proceso creativo de Vaquero no es el único que exhiben las exposiciones, la muestra de la galería Trama evidencia otra novedad: la sala ha cruzado la calle y se ha instalado en el mismo edificio que su hermana mayor, la

JULIO VAQUERO POSA FI A LES APARENCIES

DOBLE MOSTRA DE L'ARTISTA A LA GALERIA TRAMA I A L'ARTS SANTA MÒNICA

Julio Vaquero presenta *La fi de les aparençies*, el seu projecte més ambiciós, que es podrà veure a dos espais de Barcelona: la Galeria Trama (que es trasllada a una nova ubicació al carrer Petritxol) i a l'Espai Balcó de l'Arts Santa Mònica.

Es tracta d'una ocasió magnífica per gaudir d'un cicle complet de més de cinc anys d'un artista que fa que la pintura gairebé desaparegui del suport i es converteixi en una realitat tridimensional.

DIFERENTS

És la primera vegada que Vaquero exposa a l'Arts Santa Mònica, on s'exposaran nou obres pictòriques

i la gran instal·lació *El final de les aparençies*. La galeria Trama, on ja havia exposat amb anterioritat, acull una sèrie d'obres realitzades en llapis gras i alguada sobre paper vegetal, de mitjà i gran format, en què s'aprecia la destresa i qualitat de Vaquero. *MV*

LA FI DE LES APARENÇIES

Data: Fins al 31/5. **Lloc:** Galeria Trama. Petritxol, 5. Barcelona. ☎ De dt. a dv., de 10.30 a 14h i de 16 a 20h.; ds., de 10.30 a 14h i de 16.30 a 20.30h. **E:** Entrada gratuita. ☎ 93 317 48 77.

Web: www.galeriatrama.com.

Data: Fins al 25/9. **Lloc:** Arts Santa Mònica. La Rambla, 7. Barcelona. ☎ De dt. a dv., de 14 a 21h; ds., dg. i festius, d'11 a 19h. **E:** Entrada gratuita. ☎ 93 567 11 10.

Web: www.artssantamonica.cat.

Julio Vaquero presenta una exposició doble d'escultures i dibuixos, 'La fi de les aparençances', a Arts Santa Mònica i la remodelada Galeria Trama

La realitat accidentada

MARC ARIAS

Una visitant d'Arts Santa Mònica camina davant *La nit dels animals elèctrics*, de Julio Vaquero

TERESA SESÉ

Barcelona

Julio Vaquero (Barcelona, 1958) és un pintor realista sorprenent que no es limita a representar el món, sinó que com un modern demiúrg el crea i l'inventa com vol. Si durant anys va aixecar a l'interior del seu estudi escenografies amb artefactes i objectes reals que després pintava al natural, ara és ell mateix que construeix aquests elements que després li serviran de model per als seus dibuixos. És el cas de *La fi de les aparençances*, un conjunt de nou escultures a mida real, mobles quotidians -un llit, un armari, un televisió, una rentadora... misteriosament torturats sota la seva aparença daurada- que Vaquero va aconseguir fer-los posar drets gràcies a un material que és una barreja de pintura i resines, aconseguit després d'un tancament febril i obsessiu en

mera vista poden semblar mobles recoberts d'una capa de pintura, hi ha les empremtes de la mans de Vaquero, en aquesta taula violentada que sembla un insecte o aquestes portes d'armaris arrugades, que ens fa veure la part artesanal de la seva feina. "Necessitava sotmetre'l's a aquesta experiència violenta", diu, "és una instal·lació sobre les aparençances, sobre la ficció de

que lluita per mantenir l'equilibri en un accidentat terra negre (pols de pneumàtics de cotxe). "Al cap i a la fi el petroli és l'or del segle XX", apunta Vaquero, per qui la barreja d'estils provoca una sensació buscada d'intemporanialitat que aludeix, des d'avui, a l'experiència del temps, "l'horror que ens provoca i la fascinació per aturar-lo". La peça, aquí dividida en dues parts,

Julio Vaquero (Barcelona, 1958) és un pintor realista sorprenent que no es limita a representar el món, sinó que com un modern demíurg el crea i l'inventa com vol. Si durant anys va aixecar a l'interior del seu estudi escenografies amb artefactes i objectes reals que després pintava al natural, ara és ell mateix que construeix aquests elements que després li serviran de model per als seus dibuixos. És el cas de *La fi de les aparençances*, un conjunt de nou escultures a mida real, mobles quotidians -un llit, un armari, un televisor, una rentadora... misteriosament torturats sota la seva aparença daurada- que Vaquero va aconseguir fer-los posar drets gràcies a un material que és una barreja de pintura i resines, aconseguit després d'un tancament febril i obsessiu en què va passar llargues nits d'insomni i gairebé hi deixa la salut. "Vaig recórrer a la pintura perquè volia que els objectes semblessin modelats amb or, però que el seu aspecte fos fràgil i trençadis, sense la rotunditat del bronze. Durant sis mesos no vaig fer res més que fracassar; setmana rere setmana baixava bosses d'escombraries enormes plenes de proves fallides... Tot el que es veu aquí és fruit d'aquesta ob sessió".

Julio Vaquero encara dedicaria dos anys més a fer les escultures en un taller cedit per la Fundació Sorigué, de la col·lecció del qual és director artístic. I un temps més de descompte per recuperar-se d'una intoxicació sofrida per inhalació de resines. El resultat és esplèndid. *La fi de les aparençances* s'exposa ara a dues seus: Arts Santa Mònica, on pot contemplar-se la instal·lació (el model) i una part dels dibuixos de gran format creats a partir d'aquesta; la resta s'exhibeix a la Galeria Trama, que es trasllada al primer pis de la Sa la Parés. El resultat és esplèndid i mereix la doble visita. Encara que a pri-

mera vista poden semblar mobles recoberts d'una capa de pintura, hi ha les empremtes de la mans de Vaquero, en aquesta taula violentada que sembla un insecte o aquestes portes d'armaris arrugades, que ens fa veure la part artesanal de la seva feina. "Necessitava sotmetre'l's a aquesta experiència violenta", diu, "és una instal·lació sobre les aparençances, sobre la ficció de

que lluita per mantenir l'equilibri en un accidentat terra negra (pols de pneumàtics de cotxe). "Al cap i a la fi el petroli és l'or del segle XX", apunta Vaquero, per qui la barreja d'estils provoca una sensació buscada d'intemporalitat que aludeix, des d'avui, a l'experiència del temps, "l'horror que ens provoca i la fascinació per aturar-lo". La peça, aquí dividida en dues parts,

ARTS SANTA MÒNICA

Una imatge de la instal·lació *La fi de les aparençances*

"Durant sis mesos no vaig fer res més que fracassar; baixava bosses d'escombraries enormes plenes de proves fallides"

la representació, tot el que es veu és una il·lusió. Els objectes són accidentats, com si haguessin estat torturats per una cosa inexplicable, cosa que provoca una percepció perturbadora i subtil de la realitat".

D'una gran força dramàtica, els mobles daurats escupen, o ploren, quítrà,

està concebuda per transitar entre els objectes, cosa que no és possible a Santa Mònica a causa de la dimensió de l'espai. Si es flanqueja -i també les parets de la galeria Trama remodelada feliçament per l'arquitecte Miquel Espinet- hi penja l'obra (fins aquí parlàvem del model), dibuixos que constitueixen estudis magistrals de llum i formes. •

La fi de les aparençances

Barcelona. Arts Santa Mònica. La Rambla, 7 / Galeria Trama. Petritxol, 5.

www.juliovaquero.galeriatrama.com

JULIO VAQUERO ACTUAL

La Galería Trama muestra los dibujos realizados por el artista durante los últimos cinco años. Obras de medio y gran formato basados en el estudio del natural y la contemplación de la forma. Petritxol, 5. www.galeriatrama.com.

YA A LA VENTA

LAS ENTRADAS PARA TODOS
ESTOS CONCIERTOS YA SE
PUEDEN COMPRAR

MAYO

PUNTÍ → Día 13. Luz de Gas. A partir de las 21.00 horas. Precio: 16 y 20 euros.

ANNA ROIG I L'OMBRE DE TON CHIEN → Día 14. L'Auditori. A partir de las 21.00 horas. Precio: 15 euros. Tel-Entrada y ServiCaixa.

CASS MCCOMBS → Día 16. Sala Razzmatazz 3. A partir de las 21.00 horas. Precio de las entradas: 18 y 20 euros.

ANIMIC → Día 17. Sala Bikini. A partir de las 21.00 horas. Precio: 12 y 15 euros.

THE NEW RAEMON → Día 18. Sala Apolo. A partir de las 21.30 horas. Precio de las entradas: 16 y 18 euros.

RUSSIAN RED → Día 19. L'Auditori. A partir de las 21.00 horas. Precio de las entradas: 22 y 30 euros. Tel-Entrada y ServiCaixa.

STANDSTILL → Día 20. Teatre Joventut. A partir de las 21.00 horas. Precio: 18 euros. Tel-Entrada.

MICHEL CAMILO Y TOMATITO → Día 20. Palau de la Música. A partir de las 21.00 horas. Precio de las entradas: de 18 a 54 euros. Tel-Entrada.

CATALUÑA

Julio Vaquero esculpe con pintura el horror del tiempo

El artista presenta exposición en Arts Santa Mònica y la nueva galería Trama

ROBERTA BOSCO
Barcelona

Los objetos surgen de la negrura como fantasmas de un tiempo lejano. Una mesa arrugada, un armario destortalado, un mueble lleno de grandes letras de imprenta, una silla destripada, un ordenador semidestruido... Todos son objetos cotidianos y familiares, es su textura y consistencia lo que asombra, porque si bien el resultado es plenamente escultórico, están hechos sola y exclusivamente con pintura. Mantener las manos quietas es una tortura, son piezas quepiden ser tocadas. Julio Vaquero (Barcelona, 1958), su creador, tardó tres años en encontrar la fórmula que le ha permitido realizarlas enteramente con pintura, sin armazón ni otros materiales de soporte. "No quería la sensación de solidez del bronce ni lo artificioso de la madera tallada, sino un efecto quebradizo y frágil que transmitiera el horror del paso del tiempo. Nada ha intervenido en la creación de la forma más allá de la pintura", expli-

ca el artista, que ha otorgado a todas sus esculturas el brillo inquietante del oro viejo, que acentúa la geometría de las formas y contrasta con el negro del alquitrán que sale de agujeros, grietas y hendiduras, como si fuera la sangre de los objetos.

La espectacular instalación, bautizada *El fin de las apariencias*, da título a la doble exposición que se presenta en Arts Santa Mònica (hasta el 25 de septiembre) y en el nuevo espacio de la galería Trama (hasta el 31 de mayo). Todas las demás obras son dibujos con lápiz graso y aguada, que emanan directamente de la instalación, excluidos unos grandes formatos sobre madera que se pueden considerar precursores de este ciclo creativo. "La realidad tiene matices que el cerebro no puede improvisar", asegura Vaquero, que, a diferencia de otros pintores figurativos, no confía en las imágenes fotográficas ni en los lenguajes digitales, y trabaja exclusivamente basándose en la observación del objeto real.

Un objeto que posteriormen-

Instalación de Julio Vaquero *El fin de las apariencias* (pintura seca, resina, fibra de vidrio y alquitrán).

te, en sus obras bidimensionales y tridimensionales, interviene de diferentes formas: destruyendo la pintura jugando con los disolventes y otorgándole cualidades cinéticas sometiéndolo a focos desplazados. Finalmente el objetivo es descubrir la ficción de la representación, sin renunciar nunca a crear la sensación de atmósfera que permea todas sus piezas. "Tengo la necesidad de que el material tenga las huellas de mis manos, de que la parte artesanal sea visible. Necesito experimentar los objetos, tam-

bién de forma violenta, torturarlo con la visión y con las manos", indica el artista, que para realizar este ciclo de obras se encerró en un largo aislamiento voluntario en un espacio cedido por el coleccionista leridano Julio Sorigué, al que Vaquero asesora en sus adquisiciones de arte contemporáneo.

El galerista Joan Anton Margall ha elegido los grandes dibujos de Vaquero para estrenar el nuevo espacio de la galería Trama, situado encima de la Sala Parés, en la calle de Petritxol, 5. El

proyecto ha sido realizado por el arquitecto Miquel Espinet, actual presidente del FAD y autor de la primera remodelación de la Parés, hace 20 años. Su objetivo ha sido marcar las diferencias entre las dos galerías, independizando las dos plantas sin traumas, mediante unas mamparas de un novedoso material translúcido. Con sus 250 metros cuadrados, la nueva Trama duplica y racionaliza su espacio expositivo, además de renovarse con un interiorismo más adecuado a las exigencias de los artistas.

Un viatge al fons de la nit

una gran pintura que el va mantenir ocupat tot el 2005 i que ara es pot veure a l'Arts Santa Mònica.

Vaquero no abusa del lirisme a l'hora de titular les obres. No pinta i després posa un títol bonic. El caràcter poètic dels títols sorgeix de la intensa contemplació que els uneix mentre els reproduïx a les seves obres. "Aquest procés té la seva veure d'una altra manera, com si pertanyessin a una altra realitat", diu. Aleshores sembla que tinguin tentacles, de la mateixa manera que la llum, representada com filaments, pren una qualitat física.

Els mobles de la instal·lació i dels dibuixos de Vaquero apareixen com a objectes carregats d'història i de coneixement, "colpejats per un fet indeterminat". I malgrat que els murs realitzats amb els motlls de grans lletres de tipògraf puguin recordar els relleus de Jasper Johns, tenen un origen molt més proper i simbòlic, que els relaciona amb el pas del temps. "Al llarg d'aquests anys en què s'ha anat desmantellant la Barcelona industrial, vaig comprar materials de tallers que tanaven. Les lletres provenen de la impremta que feia els antics cartells de la Monumental. És molt difícil trobar lletres de tipògraf tan grans", explica Vaquero.

Un fet indeterminat ha colpejat els objectes de 'La fi de les aparençances'

El pintor Julio Vaquero ha pres el pols al nostre temps des del seu personal hiperrealisme

Julio Vaquero revela tot un nou cicle creatiu a l'Arts Santa Mònica i a la Galeria Trama. L'Antoni Ribas plora davant la pluja.

La fi de les aparençances, l'exposició del pintor Julio Vaquero (Barcelona, 1958) que es pot veure simultàniament a l'Arts Santa Mònica i la Galeria Trama, té el to decadent i alhora sensual de Los Angeles a *Blade runner*. Si hi haguéssim de posar una banda sonora, seria el brogit d'un accident, i els personatges que la podrien habitar van marxar d'un edifici que acaba de ser enderrocat. Encara hi ha rastres de la seva presència entre les runes. Quin fet va provocar que aquests mobles apareguin arrugats, abonyegats? Què els fa vomitar quitrà?

"No ha de ser un fet grandiloquent, el que vull dir amb aquesta instal·lació és que la catàstrofe potser està succeint ara, sense que ens n'adonem", afirma Vaquero. Malgrat que el color

daurat de la instal·lació podria remetre al de les mantes tèrmiques que solem veure a les seccions de successos dels informatius. Vaquero reclama per al daurat de la seva obra un caràcter estricteament pictòric: totes les peces han estat realitzades amb pintura solidificada, una tècnica que ha descobert després d'un llarg procés d'investigació.

La fi de les aparençances representa tota una novetat dins la trajectòria

de Vaquero. Habitualment pinta instal·lacions d'objectes que crea al seu estudi. Aquesta vegada ho ha fet a l'inrevés. Com a fruit de la seva reflexió sobre la pervivència de la pintura davant l'allau d'imatges que ens envolta, ha creat primer la instal·lació i després l'ha recreada en un conjunt de dibuixos de gran format.

L'origen d'aquest cicle es troba a *La noche de los animales eléctricos*,

i sobre el caràcter espectral d'algunes de les parts dels dibuixos, a penes esbossades respecte de l'hiperrealisme d'altres elements. Vaquero afirma que cal respectar tant la representació de la realitat com la realitat mateixa. I com Antonio López, que va deixar damunt la tela les modificacions fetes durant la realització d'obres com *La cena*, Vaquero tampoc no amaga els girs de la seva recerca experimental constant.

Julio Vaquero
'La fi de les aparençances'. Arts Santa Mònica. Fins al 25 de setembre.
Galeria Trama. Fins al 31 de maig

Julio Vaquero Una doble mostra exhibeix l'obra de l'artista barceloní, els seus dibuixos lluminosos, gairebé fotogràfics, nus de matèria; les seves instal·lacions d'escultures hiperrealistes, revestides de pa d'or, com escultures toves gegantines: un món fred i inquietant, pura al·legoria

L'art de la il·lusió

JOSEP SEGÚ

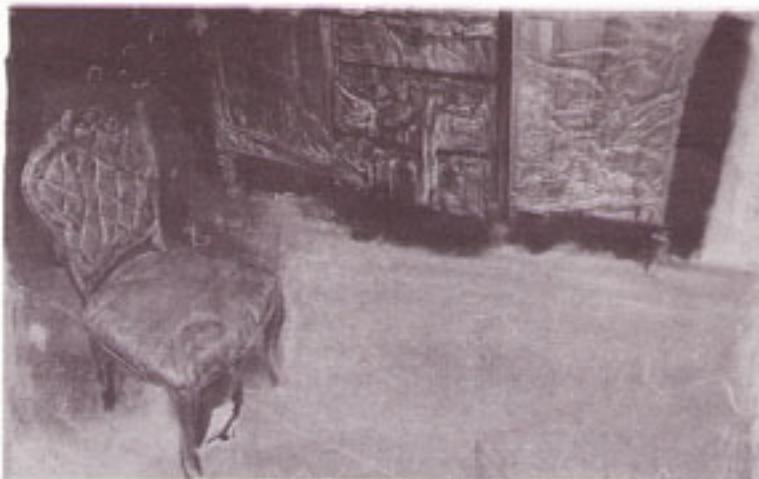
Aquesta doble mostra de la galeria Trama i l'Arts Santa Mònica confirma Julio Vaquero com un dels pintors més dotats per a la renovació de les arts plàstiques de la generació que va irrompre durant els anys noranta en dues exposicions sobre nous realismes, *Realisme d'avantguarda*, 1997, i *Realisme a Catalunya*, 1999, comissariades per Sergio Vila-Sanjuán. D'aquest combatiu grup, Vaquero i Cisquella, a diferència dels seus companys de viatge plàstic, sintonitzaven amb les avantguardes matèriques per dotar les seves telles de fisiicitat i valor escultòric. Vint anys després tornem a gaudir de la depuració tècnica de les espectaculars obres de Vaquero, de la mestria d'un dibuix lleuger i transparent i d'una escultura impactant gràcies al coratge d'institucions públiques i galeries privades, que s'atreveixen a presentar una programació eclèctica que no margina la millor figuració contemporània.

Temàticament em sembla clara

Les seves obres mostren una civilització encegada i reduïda a l'absurd per l'excés d'informació

i significativa la influència alemanya en l'obra de Julio Vaquero. Considero deutors de les instal·lacions d'Anselm Kiefer els apocalíptics alfabets metàl·lics i les muntanyes de papers abandonats a la cambra, una metàfora del final de l'univers Gutenberg que l'artista barceloní ens descobreix. També els telèfons o televisors acumulats en forma de piràmide, una al·legoria de la darreria d'una cultura audiovisual no tan llunyanana. De Joseph Beuys descobreix la marca del xaman, aquell que se sacrifica per purificar la societat. Tots dos s'interroguen sobre el treball intel·lectual i la seva ubicació en el context social, encara que en Julio Vaquero adquireix més importància l'obra en si que el paper de l'artista dins de la comunitat.

A les imatges borroses de mobles en moviment i habitacions espectrals, els referents de Julio Vaquero són els tallers deshabitats d'Antonio López i les pintures mògudes de Gerhard Richter. Richter

'La cadira i el terra', 2011

'La llum que entra', 2011

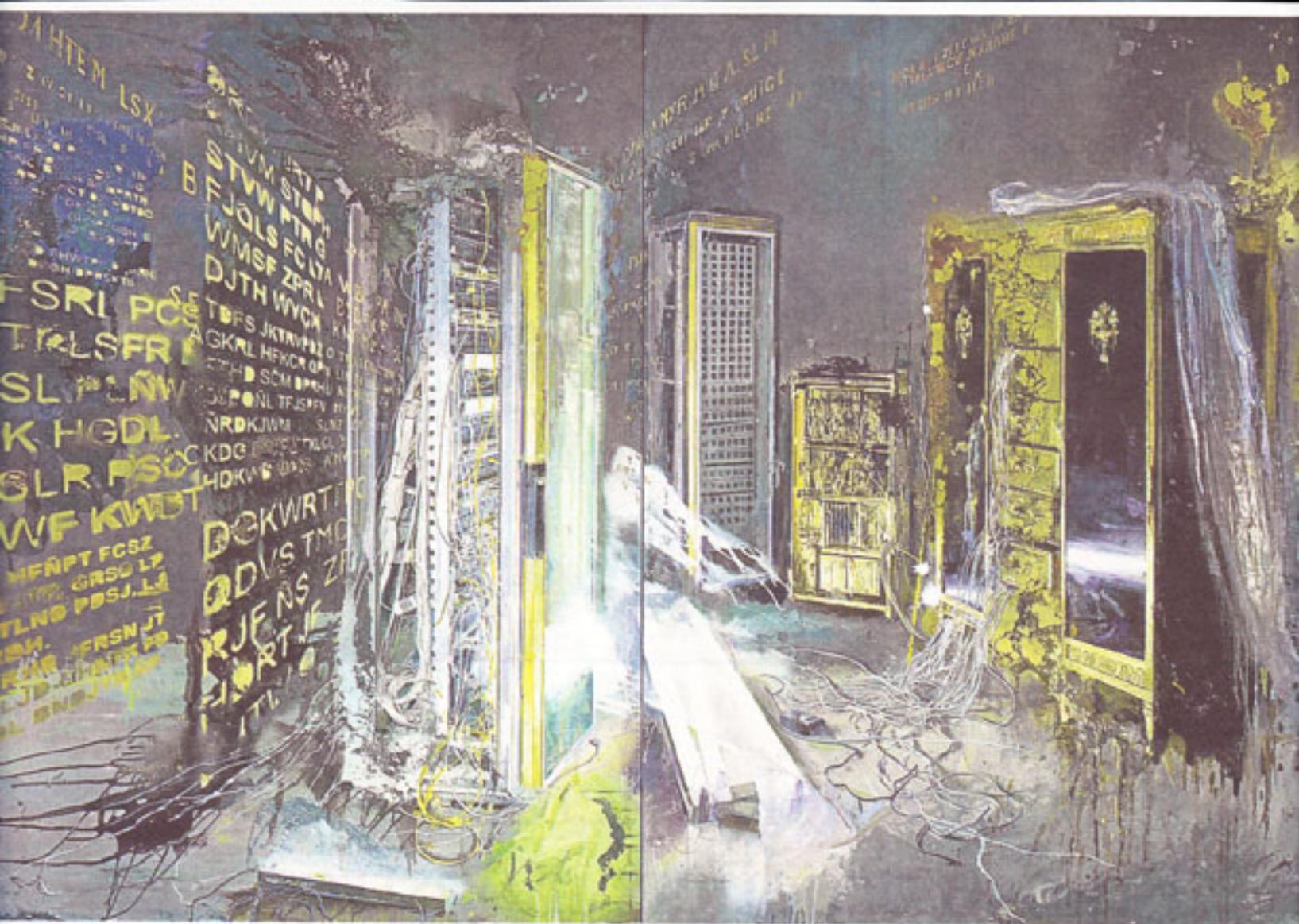

canvi Julio Vaquero tendeix a utilitzar mitjans similars per crear un món fred i inquietant que sembla representar una civilització encegada i reduïda a l'absurd per l'acumulació d'informació amb un component significatiu de màgia xamanística de gran format. En aquesta exposició, Julio Vaquero ha abandonat pràcticament el llast d'alguns recursos avantguardistes i s'ha escorat cap al dibuix lluminós, gairebé fotogràfic, nu de matèria. He assistit recentment a la fira de dibuix contemporani al Carroussel del Louvre i puc assegurar que no hi he trobat ningú amb un domini tècnic com el que podem apreciar en aquestes obres. Les seves aiguades de llapis gras sobre paper vegetal semblen estar realitzades sense la intervenció de la mà humana, simplement amb una antiga cambra fosca en moviment que impressiona la llum sobre una superfície de plàstic transparent. Els títols de les obres, *Moble i espectral*, *Habitació amb fantasmes i Fantasmes i ombra humana*, apunten també la

A les instal·lacions hi trobem un component de màgia xamanística de gran format

influència de pel·lícules de terror, des dels clàssics alemanys en blanc i negre fins a les modernes produccions de ciència-ficció, com *Alien*, *Blade Runner*, o les recents pel·lícules sobre mags i trucs, com per exemple *L'il·lusionista*, *Harry Potter* o *El truc final*.

A les instal·lacions d'escultures hiperrealistes, *El final de les aparences*, apareixen armaris, una cadira, una rentadora, un televisor i un llit del qual encara no s'ha despatat l'edredó. Estan realitzades amb motllos de resina i buidatges de mida natural, seguint les tècniques de Duane Hanson, John de Andrea i Ron Mueck. El nostre artista, honorant els vells somnis dels alquimistes de convertir tot el que tocaven en metall preciós, les ha vestit amb pa d'or, dotant-les d'una aparença de joia tova gegant. En aquests muntatges, Vaquero abandona definitivament l'eros de l'hàbitat mediterrani en què viu per tancar-se en habitacions misterioses escorades cap al *tanatos*,

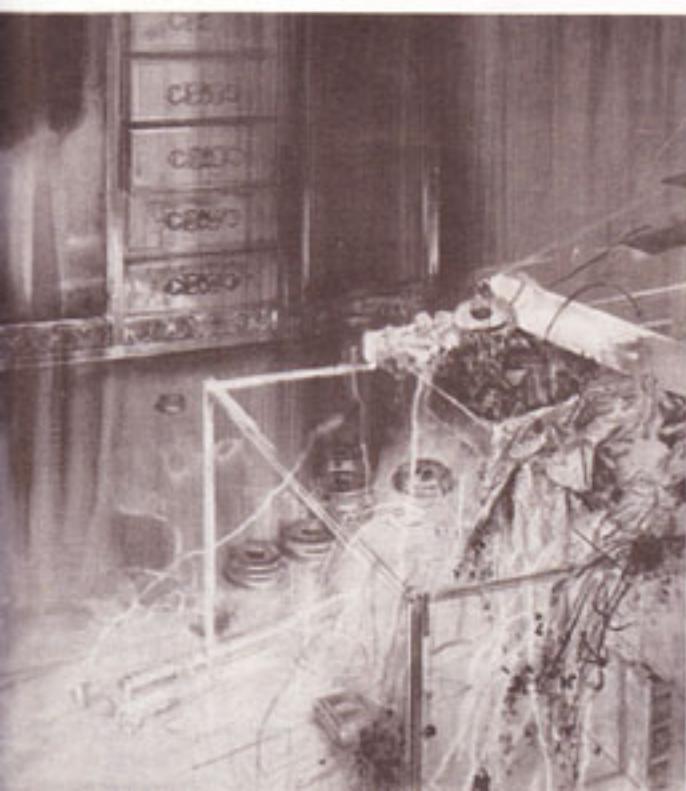
'Los animales eléctricos', 2006

cions i als decorats de les pel·lícules de Peter Greenaway. Una de les diferències significatives de l'home respecte a la resta d'animals és una capacitat gran de comunicació. Un canvi fonamental es va produir amb la paraula. Però la co-

municació ha esdevingut cada vegada més i més complexa, ja sigui oral, escrita o traduïda en imatges. Els actuals mitjans tecnològics -telèfon, ràdio, televisió, mòbil, vídeo, consola, ordinador, Ipod, Ipad, Blackberry- han ampliat la quantitat d'informació que rebem i eme-

tem i la potència de la transmissió. També han produït tones de desferres tecnològiques que proliferen per la geografia de les nostres ciutats i, al mateix temps, han produït interferències i freqüentment una obstrucció de la comunicació. La sobreabundància d'inputs i la

seva amplificació mitjançant els mitjans moderns deixa l'ésser humà contemporani en un estat catàrtic de dubte, crisi, falta de significat lòtic, absurd, neguit i perplexitat. Aquesta perplexitat és la que intueix l'obra cinematogràfica i espectacular de Julio Vaquero. |

Julio Vaquero
La fi de les aparençances

ARTS SANTA
MONICA
GALERIA TRAN
BARCELONA

La Rambla, 7
Tel. 93-567-11-
www.artasantamonica.cat
Fins al dia 25 d'octubre

Petritxol, 5
Tel. 93-317-48-
www.galeriatran.com
Fins al dia 31 d'octubre

Julio Vaquero Una doble muestra exhibe la obra del artista barcelonés, sus dibujos lumínicos, casi fotográficos, desnudos de materia; sus instalaciones de esculturas hiperrealistas, revestidas de pan de oro, como gigantescas esculturas blandas: un mundo frío e inquietante, pura alegoría

El arte de la ilusión

JOSEP SEGÚ

Esta doble muestra de la Galería Trama y el Arts Santa Mònica confirma a Julio Vaquero como uno de los pintores más dotados para la renovación de las artes plásticas de la generación que irrumpió en los noventa en sendas exposiciones sobre nuevos realismos, *Realisme d'Avantguarda*, 1997, y *Realisme a Catalunya*, 1999, comisariadas por Sergio Vila-Sanjuán. De este combativo grupo, Vaquero y Cisquella, a diferencia de sus compañeros de viaje plástico, sintonizaban con las vanguardias matéricas para dotar a sus lienzos de fisicidad y valor escultórico. Veinte años después podemos volver a disfrutar de la depuración técnica de las espectaculares obras de Vaquero (Barcelona, 1958), de la maestría de un dibujo ligero y transparente y de una escultura impactante gracias al coraje de instituciones públicas y galerías privadas, que se atreven a presentar una programación ecléctica que no marginá a la mejor figuración contemporánea.

Sus obras muestran una civilización cegada y reducida al absurdo por el exceso de información

Temáticamente me parece clara y significativa la influencia alemana en la obra Julio Vaquero. Considero deudores de las instalaciones de Anselm Kiefer a los apocalípticos alfabetos metálicos y las montañas de papeles abandonados en la estancia que el artista nos descubre como final de la galaxia Gutenberg. También los teléfonos o televisores acumulados en forma de pirámide, posible alegoría de la posmodernidad de una cultura audiovisual no tan lejana. De Beuys descubro la marca del chaman, aquél que se sacrifica para purificar la sociedad. Ambos se interrogan sobre el trabajo intelectual y su ubicación en el contexto social, aunque en Vaquero adquiere más importancia la obra en sí que el papel del artista dentro de la comunidad.

En las imágenes borrosas de muebles en movimiento y habitaciones espirituales, los referentes de Julio Vaquero son los talleres deshabitados de António López y las pinturas móviles de Gerhard

'La silla y el suelo', 2011

'La luz que entra', 2011

rios políticos, en cambio Julio Vaquero tiende a utilizar medios similares para crear un mundo frío e inquietante que parece representar una civilización cegada y reducida al absurdo por la acumulación de información con un componente significativo de magia chamanística de gran formato. En esta exposición Vaquero ha abandonado el lenguaje de algunos recursos vanguardistas y se ha escorado hacia el dibujo lumínico, casi fotográfico, desnudo de materia. Recientemente asistí a la feria de dibujo contemporáneo, en el Carroussel del Louvre, y puedo asegurar que no encontré a nadie con un dominio técnico como el que podemos apreciar en estas obras. Sus aguadas de lápiz graso sobre papel vegetal parecen estar realizadas sin la intervención de mano alguna, simplemente con una antigua cámara oscura en movimiento que impresiona la luz sobre una superficie de plástico transparente. Los títulos de las obras *Mueble y espectral, Habitación con fantasmas y Fantasmas y*

En las instalaciones encontramos un componente de magia chamanística de gran formato

sombra humana apuntan también la influencia de películas de terror, de los clásicos alemanes en blanco y negro a las modernas producciones de ciencia ficción como *Alien*, *Blade Runner*, o las recientes películas sobre magos y trucos como *El ilusionista* o *Harry Potter*.

En las instalaciones de esculturas hiperrealistas, *El final de las apariencias*, aparecen armarios, una silla, una lavadora, un televisor y una cama en la que todavía no se ha descorrido el edredón. Están realizadas con moldes de resina y vaciados de tamaño natural, siguiendo las técnicas de Duane Hanson, John de Andrea y Ron Mueck. Nuestro artista, honrando los sueños de los alquimistas de convertir lo que tocaban en metal precioso, las ha vestido con pan de oro, dándoles una apariencia de gigantesca joya blanda. En estos montajes, Vaquero abandona el eros del hábitat mediterráneo en el que vive para encerrarse en habitaciones misteriosas cerradas hasta

'La noche de los animales eléctricos', 2006

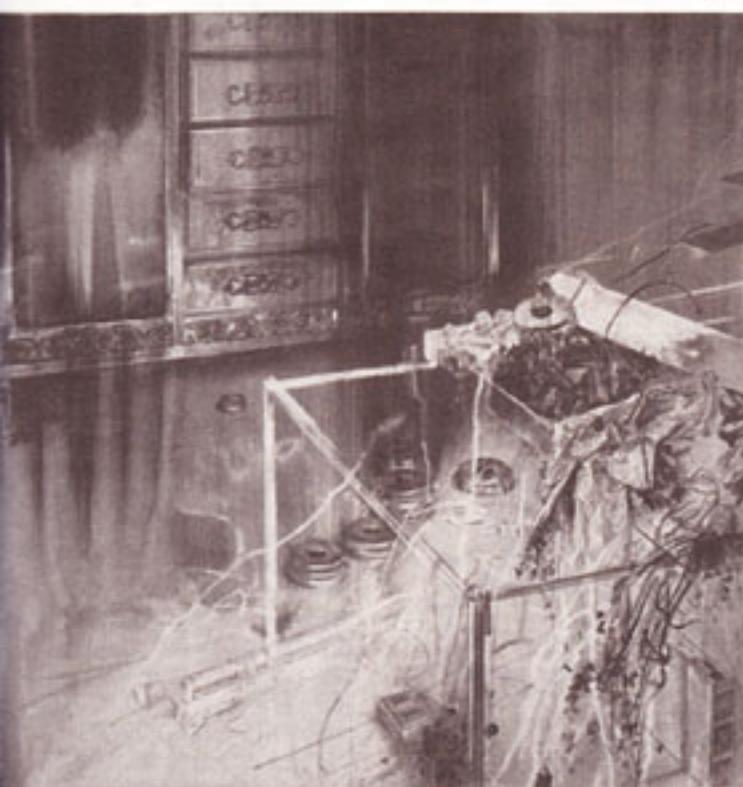
equivalente a las instalaciones y a los decorados de las películas de Peter Greenaway.

Quizá una de las diferencias más significativas del hombre con respecto al resto de animales es una mayor capacidad de comunicación. El primer cambio fundamen-

tal se produjo con la palabra. Pero la comunicación ha devenido cada vez más y más compleja, ya sea oral, escrita o traducida a imágenes. Los actuales medios tecnológicos -televisión, video, consola, ordenador, Ipod, Ipad- han ampliado la cantidad de información que

recibimos y emitimos y la potencia de la transmisión. También han producido toneladas de desechos tecnológicos que proliferan por la geografía urbana, al tiempo que han producido interferencias y frecuentemente una obstrucción de la comunicación. La sobreabun-

dancia de inputs y su amplificación mediante los modernos medios deja al ser humano contemporáneo en un estado catatónico de duda, crisis, sinsentido, desazón y perplejidad. Esta perplejidad es la que intuye la obra cinematográfica y espectacular de Julio Vaquero. |

Julio V
El fina
aparie

ARTS 3
CA
GALERÍ
BARCE

La Ram
Tel: 93
www.
cat
Hasta e
bre

Petribu
Tel: 93
www.
Hasta e